

Univerzita Palackého v Olomouci

Fakulta tělesné kultury

KOMPARACE HERNÍHO VÝKONU ŽÁKŮ, DOROSTENCŮ A MUŽŮ

V KIN-BALLU

Diplomová práce

(bakalářská)

Autor: Jaroslav Paul, tělesná výchova a sport

Vedoucí práce: doc. PhDr. Dušan Tomajko, CSc.

Olomouc 2014

Jméno a příjmení: Jaroslav Paul

Název bakalářské práce: Komparace herního výkonu žáků, dorostenců a mužů v kin-ballu

Pracoviště: Katedra sportu

Vedoucí bakalářské práce: doc. PhDr. Dušan Tomajko, CSc.

Rok obhajoby bakalářské práce: 2015

Resumé: Bakalářská práce se zabývá porovnáním herního výkonu v kin-ballu u družstev žáků, dorostenců a mužů. Teoretická část se zaměřuje na historii a pravidla netradiční sportovní hry kin-ball, herní činnosti a charakteristiky individuálního a herního výkonu. Praktická část se zabývá analýzou útočné herní činnosti při odbití míče a následné komparace mezi jednotlivými družstvy a kategoriemi.

Klíčová slova: Sportovní hra, pravidla, tým, výkon, odpal

Souhlasím s půjčováním závěrečné práce v rámci knihovnických služeb.

Author's first name and surname: Jaroslav Paul

Title of the master thesis: The comparison of the gaming performance of the pupils, adolescents and men in the kin-ball

Department: Department of sports

Supervisor: doc. PhDr. Dušan Tomajko, CSc.

The year of presentation: 2015

Abstract: Bachelor thesis deals with comparing the game performance in the kin-ball team for pupils, adolescents and men. The theoretical part focuses on the history and rules of the non-traditional sports games kin-ball, game activities and the characteristics of the individual and the gaming performance. The practical part deals with the analysis of the offensive game activities when hits the ball and subsequent comparison between different teams and categories.

Key words: Sports game, rules, team, performance, stroke

I agree the thesis paper to be lent within the library service.

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci zpracoval samostatně s odbornou pomocí doc.PhDr. Dušana Tomajka, CSc., uvedl všechny použité literární a odborné zdroje a řídil se zásadami vědecké etiky.

V Olomouci dne 12. března 2015

.....

Děkuji doc. PhDr. Dušanu Tomajkovi, CSc. za pomoc a cenné rady, které mi poskytl při zpracování bakalářské práce.

Obsah

1 Úvod	7
2 Přehled poznatků	8
2.1. Kin-ball	8
2.1.1 Historie kin-ballu	8
2.1.2 Vliv na organizmus	9
2.2 Pravidla	10
2.3 Herní činnosti	12
2.3.1 Obrana	12
2.3.2 Útok	13
2.4 Obranné taktiky	14
2.5 Útočné taktiky	15
2.6 Sportovní výkon	16
2.7 Herní výkon	18
2.7.1 Individuální herní výkon	18
2.7.2 Týmový herní výkon	19
3 Cíle a úkoly.....	21
3.1 Hlavní cíl.....	21
3.2 Úkoly práce	21
4 Metodika.....	22
4.1 Charakteristika souboru.....	22
4.2 Výzkumná metoda.....	23
5 Výsledky a diskuze	24
5.1 Analýza výsledků družstev žáků	24
5.2 Analýza výsledků družstev dorostenců	26
5.3 Analýza výsledků družstev mužů	28
5.4 Porovnání výsledků mezi kategoriemi	30
5.5 Porovnání celkového počtu odpalů mezi kategoriemi	31
5.6 Využití taktických podání při rozehrání	32
6 Závěry	35
7 Souhrn.....	37
8 Summary	38
9 Referenční seznam	39

1 Úvod

Kin-ball je vzrušující sportovní hra s míčem o průměru 1,2 m, která v sobě skrývá vysoký emocionální náboj a je v ní velmi silně zakomponován prvek soutěživosti, které ji předurčují k vysoké oblibě zejména u dětí, mládeže a dospělých sportovců mladšího věku. Můžeme ji hrát v rekreační podobě stejně jako na vysoké sportovní úrovni a v podstatě kdekoliv, kde je volná plocha. Splňuje i všechny atributy doplňkové hry pro přípravu sportovců, zejména v kolektivních sportech.

Hra je také vhodná pro terapii, rehabilitaci, fitness, pro sportovce s handicapem, ale v současné době i pro školní výuku a sportovní kluby.

Koncept kin-ballu vylučuje svými pravidly individualismus. Vybízí hráče spolupracovat jeden s druhým při podání i přijímání míče a tím se stává každý hráč stejně důležitým. Navíc je velmi jednoduché se kin-ball naučit, což dovoluje hráčům velmi rychle ve hře uspět. Oproti jiným sportovním hrám není náročná na technické dovednosti, ale přesto v sobě skrývá prvky z jiných her i individuálních sportů, především z atletiky nebo akrobacie.

Jednotlivý člen v týmu je v pohybu minimálně 72% herního času a společně musí řešit každou herní situaci. Tato skutečnost značně upevňuje týmového ducha, přirozenou cestou přispívá k sociální interakci do kolektivu i méně zdatným hráčům, zvyšuje sebevědomí nebo posiluje respekt k soupeři i ke spoluhráčům. Kin-ball si velmi zakládá na principu fair play, neboť každé porušení čestného a slušného jednání je díky daným pravidlům sankcionováno.

Věřím, že tato práce seznámí učitele, trenéry nebo cvičitele v různých spolecích s touto netradiční sportovní hrou a zařadí ji tak do svých tréninkových jednotek nebo hodin tělesné výchovy.

2 Přehled poznatků

2.1 Kin-ball

Podle Táborského et al. (2007, 7) „je sportovní hra soutěživá činnost dvou soupeřů v jednotném prostoru a čase, kteří podle institucionálně schválených pravidel usilují o prokázání vlastní převahy lepším ovládním společného předmětu“.

Tato definice posouvá rozměr sportovní hry s názvem kin-ball ještě o výrazný krok dále, protože v jednom utkání mezi sebou soupeří tři týmy s míčem z pevného pryžového materiálu o průměru 1,2 metru (48 palců) a váze 1 kilogramu.

Kin-ball je nová míčová hra. Byla vyvinuta v Kanadě pro sportovní potřeby dnešní doby. Je poměrně fyzicky náročná a přitom nevyžaduje dlouhý trénink, aby si člověk užil zábavu. Po 15 minutovém vysvětlení základních pravidel se dá začít hrát. Tím, jak se kin-ball trénuje častěji, tak se odkrývají další úrovně dovedností odpalu, orientace v prostoru a samozřejmě strategické uvažování (Instruktážní manuál, 2012, 4).

Kin-ball je sportovní hra, v níž mezi sebou soupeří tři týmy, z nichž každý má na hřišti současně čtyři hráče. Týmy jsou barevně odlišeny. Cílem hry je, aby tým, jehož barva je vyvolána, zpracoval míč jakoukoli částí těla dříve, než dopadne na zem a to způsobem, který je dán pravidly. Tým, který zpracuje míč, ho musí následně odpálit na některé ze soupeřících družstev a hra pokračuje, dokud není odpískána chyba. Jestliže kterýkoliv z týmů udělá chybu (např. nechytí míč), zbylé dva týmy získávají po jednom bodu (Oficiální pravidla, 2012, 5).

2.1.1 Historie Kin-ballu

Koncept kin-ballu byl vytvořen Mariem Demersem a poté vyvinut společností známou jako Omnikin v roce 1987, která byla v té době skupinou učitelů tělesné výchovy z různých univerzit. Nový týmový sport pro všechny

úrovně obtížnosti byl vytvořen jako volnočasová aktivita pro děti a studenty, tedy aktivita, kde čas věnovaný nácviku je silně omezen (Instruktážní manuál, 2012, 5).

Kin-ball jako sport nevznikl přes noc. Mnoho dalších učitelů tělesné výchovy následovalo úsilí experimentovat a zkoušet nové možnosti tohoto unikátního míče, dokud nevznikla hra KIN-BALL. Zpočátku byl míč používán v různých aktivitách, aby propagoval spolupráci a fitness. V srpnu 1988 byla vytvořena pravidla pro tuto aktivitu. Množství škol, které vyzkoušely tuto hru jako volnočasovou aktivitu, začalo v kanadské provincii Quebec na počtu 10 v roce 1988 až po 129 v roce 1991 (Instruktážní manuál, 2012, 5).

V roce 1990 společnost Omnikin začala vyvážet kin-ball do celého světa. V roce 2006 už je hrán více než 6 miliony lidí v 10 zemích a je považován za kvalitní aktivitu.

Je také novou formou tělesného cvičení, která je přístupná pro volný čas s přáteli a rodinou nebo jako soutěžní forma. Tento nový sport byl inspirován různými dalšími hrami a byl označen jako sport, který by měl být bez fyzického i slovního násilí a rozhodčí by měl být vedoucím hry bez možnosti zastrašování ze strany hráčů. V opačném případě by hrozily sankce (Instruktážní manuál, 2012, 5).

2.1.2 Vliv na organizmus

Jejím největším přínosem je, že základní pohybové vlastnosti a dovednosti rozvíjí zcela přirozeným, spontánním, nenásilným a zábavným způsobem, což činí z této hry velmi přitažlivou, oblíbenou a vyhledávanou aktivitu všude tam, kde je hrána, neboť má výrazný motivační charakter. Svou podstatou, rychle se střídajícími herními situacemi a vysokou mírou nasazení celého družstva nabízí kin-ball velký prožitek a v mnohém se vyrovná i adrenalinovým sportům. Jeho výhodou je vysoká míra bezpečnosti při jeho provádění (www.kin-ball.cz).

V oblasti fyzického rozvoje působí kin-ball velmi výrazně na zlepšování rychlostních schopností (zejména dynamická síla dolních končetin – krátké rychlé přeběhy), masivně zvyšuje aerobní vytrvalost, obratnost (zpracování míče ve velmi se měnících podmínkách a situacích), pohybovou koordinaci a jemnou

motoriku. Zlepšuje se rychlost reakce, startovní rychlost (neustálé změny směru v průběhu hry). Hra intenzivně zlepšuje i prostorovou orientaci a periferní vidění (neustále se měnící herní situace na ploše, neustálé přemísťování soupeřů i spoluhráčů i míče), což je výborná deviza pro všechny ostatní kolektivní sportovní hry. Rozvíjí pozornost a soustředění (www.kin-ball.cz).

Za velmi důležitou složku tohoto sportu lze považovat naprostou nutnost kolektivní spolupráce, která není pouze žádoucí, ale je nezbytnou podmínkou hry, která je dána charakterem pravidel, kdy výsledek každé jednotlivé herní situace či získání bodu je výsledkem aktivní a tvůrčí spolupráce celého týmu. Hra vylučuje individualismus, pozice všech hráčů v týmu je na stejné úrovni. V neposlední řadě je velmi důležitý i rozvoj herního a taktického myšlení (www.kin-ball.cz).

2.2 Pravidla

Kin-ball představuje základní model sportovního vzdělání především ve smyslu respektování soupeřů. Pravidla jsou velmi přísná, pokud nejsou respektována pravidla fair play. Také hráči jsou považováni jako sobě rovni, tedy bez diskriminace (Instruktažní manuál, 2012).

Tato hra nepotřebuje žádné vybavení, jako jsou branky nebo sítě. Hrací plocha je tvořena hřištěm o velikosti 20 x 20 metrů pro mezinárodní soutěže nebo menším pro nižší úrovně. Do jednoho utkání nastupují tři týmy, které mohou mít až osm hráčů. Čtyři z nich jsou vždy na hrací ploše a nazývají se buňka. Každý tým je odlišen specifickou barvou v podobě rozlišovacích vest. Používají se oficiální barvy - bílá, modrá a černá.

Hra se skládá z period, z nichž každá trvá 7 minut. Mezi jednotlivými periodami je povolena přestávka 2 minuty. Hra je zahájena odpálením míče týmem, který je určen losem pomocí tříbarevné kostky. Míč musí po odpalu překonat vzdálenost nejméně 3 metry (Oficiální pravidla, 2012).

Aby bylo možno míč odpálit, musí být všichni hráči buňky v kontaktu s míčem. Tři hráči míč drží, čtvrtý hráč, podávající, míč odpaluje. Ostatní 2 týmy jsou ve střehu a připraveni na příjem. Před podáním musí podávající zavolat

„Omnikin“, následně barvu jednoho ze soupeřících týmů (podle vlastní volby) a potom odpálí míč jednou nebo oběma rukama směrem nahoru nebo rovně. Barva, která byla určena, se stává přijímajícím týmem. Přijímající tým musí míč chytit a zpracovat před tím, než spadne na zem. Každý hráč může chytat míč libovolnou částí svého těla.

Pokud přijímajícímu týmu spadne míč na zem, je pískána chyba a oba zbylé týmy, jak podávající tak i druhý tým, který se chyby nedopustil, získávají po jednom bodu. Pokud přijímající tým chytne míč, musí jej zastavit a potom podat na další tým v omezeném časovém limitu. Tým, který udělá chybu, pokračuje ve hře tím, že podává na jiný tým (rozhodčí umístí míč opět na místo, kde se dotkl země a zapíská, jakmile je chybuující tým připravený k podání). Jestliže se hráč přijímajícího týmu dotkne míče a ten se potom odrazí od stěny nebo jiného objektu v tělocvičně (hranice), dopustí se chyby. Kdykoliv se někdo dopustí chyby, ostatní 2 týmy získávají jeden bod (Instruktažní manuál, 2012).

Časová chyba nastane, pokud přijímající tým nestihne odpálit míč od prvního kontaktu do deseti vteřin.

Chyba o krocích nastane v případě, kdy hráč nedodrží pravidlo obrátkové nohy (Oficiální pravidla, 2012).

Když jeden nebo dva hráči chytí míč, mohou se s ním pohybovat po hřišti, dokud se třetí hráč ze stejného týmu nedotkne míče. Poté, co se dotkne míče třetí hráč, musí tento hráč a také všichni hráči, kteří se dotknou míče po něm, dodržovat pravidlo otočné nohy.

Hráči se dotknou míče po třetím hráči v pořadí, a kteří mají alespoň jednu nohu na zemi, mají dovoleno se otáčet. Nicméně hráči v jakékoliv jiné pozici, jako například ležící na zádech nebo břiše, nesmí pohnout žádnou částí těla pod svými boky, jakmile se dostanou do kontaktu se zemí. Mohou přidat části těla, ale nesmí ztratit kontakt se zemí žádnou částí těla pod boky (Oficiální pravidla, 2012).

Časomíra se v periodách zastavuje pouze ve výjimečných případech, jako je zranění nebo oddechový čas. V poslední minutě každé periody se časomíra zastavuje při každém přerušení hry.

Vítězem utkání se stane tým, který jako první vyhraje tři periody. Toto družstvo získá 10 bodů, tým na druhém místě 6 bodů a na třetím 2 body. K těmto bodům se po skončení zápasu ještě přičítá bod za každou vyhranou periodu a také fair play body podle počtu napomenutí ve hře.

Pokud po skončení periody mají některé týmy stejný počet bodů, rozhoduje o vítězi nastavení, které se hraje do té doby, dokud jeden z týmů získá prvních pět bodů (Oficiální pravidla, 2012).

2.3 Herní činnosti

Podle Velenského (2008, 69) „herní činnosti jednotlivce se běžně rozdělují na útočné a obranné. Tato klasifikace vyplývá z podstaty sportovní hry a z teoretického vymezení jejího obsahu“.

2.3.1 Obrana

Hráči bránícího týmu vytvoří čtverec kolem míče a neustále sledují veškerý pohyb míče. Udržují si přitom vzdálenost od míče 3-4 metry.

„Hráč je naproti míči ve svém rohu na pozici v obranném čtverci. Ruce má před sebou ve výšce svých boků. Má též mírně pokrčené nohy, je vykročený dominantní nohou, aby mohl rychle zareagovat, paty má mírně vyvýšené“ (LeBlanc, 2014, 36).

Příjem míče neboli zdvihnutí může hráč provést jakoukoliv částí těla zpravidla podle pozice míče:

- a) rukama nad hlavou - dlaně vzhůru,
- b) rukama otevřenými před tělem,
- c) paží vpřed,
- d) nohou vpřed,
- e) patou,
- f) skluzem.

2.3.2 Útok

Útočná fáze během Kin-ballu začíná imobilizací (zastavením) míče (kontakt třetího hráče). Tým je pod míčem a vytvoří trojúhelník ze tří svých hráčů, čtvrtý hráč odpaluje míč. Hráči na vyšší úrovni mohou zastavit míč technikou „ulička“, což znamená, že dva hráči jsou naproti sobě, třetí hráč stojí těsně vedle jednoho z nich. Střed míče musí být udržován ve výši ramen podávajícího hráče.

Hráči pod míčem klečí na jednom kolenu, hlavu mají předkloněnou, paže otevřené v předpažení povyš (Instruktážní manuál, 2012).

Podle LeBlanc (2014, 37) „před podáním použijte různé finty, abyste překvapili protivníka. Například: oběhněte míč, naznačujte malé pohyby doprava nebo doleva, na poslední chvíli změňte podávajícího, podběhněte míč“.

Podání musí být provedeno do deseti vteřin od prvního kontaktu s míčem. Hráči mohou využít několika způsobů odpalu:

- a) podání jednou rukou – odstrčení nebo odpal,
- b) podání se spojenýma rukama – baseballový odpal,
- c) oblouk,
- d) lob,
- e) twist obouruč,
- f) drop,
- g) parabola.

Běh dovoluje útočícímu týmu pomocí přesunu hry a soupeřů najít strategickou pozici na hřišti. Může být také použit pro třetí kontakt s nejvzdálenějším spoluhráčem.

- a) Běh jednoho hráče: Je nutné držet míč před sebou ve výši očí. Ruce přidržují míč po stranách, bez uchopení, znehybnění míče (jinak je pískána chyba).
- b) Běh dvou hráčů: Aby mohli dva hráči s míčem běžet, musí být čelem k sobě a držet míč ve výšce ramen. Každý z nich udržuje neustálý tlak proti spoluhráči (Instruktážní manuál, 2012).

Přihrávka stejně jako běh s míčem umožňuje spoluhráčům zvolit si strategickou útočnou pozici. Jakmile má hráč nad míčem ve výši ramen kontrolu, hodí míč spoluhráči otevřenýma rukama požadovaným směrem. Nezapomeňte, že jakmile se třetí hráč dotkne míče, začíná platit pravidlo kroky (Instruktážní manuál, 2012).

2.4 Obranné taktiky

Základní pozice pro všechny začátečnické úrovně je čtverec *normální*. S postupem času se týmy učí čtverec různě měnit. Tato strategie má však nedostatky po stranách.

Čtverec *přiblížený*

- je také základní pozice, ale všichni čtyři hráči jsou mnohem blíže míči. Tato pozice je určena pro tým, který chce udělat lob nebo bloky.

Čtverec *rotace*

- je obrana v pohybu. Hráč musí vybrat podání, které je podáno za hráče, který běží před ním. Hráči se většinou nedostanou moc daleko, takže čtverec se stává kosočtvercem.

Půlměsíc (v rohu)

- je pozice, která se používá, pokud je míč v rohu hřiště. Hráč, který má stát v rohu kde je nyní míč, se přemístí po délce některých ze dvou stěn a jeho spoluhráči utvoří půlměsíc směrem k další stěně.

Y (v rohu)

- tato pozice pokrývá možnost podání lobu. Tři hráči tvoří půlměsíc před podávajícím a čtvrtý hráč pokrývá vzdálenější část pro lob.

Deštník

- je jedna z nejdůležitějších a nejpoužívanějších pozic podél postranní čáry.

Lichoběžník

- je obranná pozice u postranní čáry, kdy dva hráči jsou blízko u stěny, aby zabránili tomu, že míč bude podán mezi hráče a stěnu a ostatní dva hráči se umístí tak, aby pokrývali zbývající prostor.

Podvod

- základní pozice, která dovoluje mít tři hráče před míčem. Tato varianta bude lákat útočící tým, aby provedli falešného podávajícího.

Magnet

- je obranná pozice v pohybu, který omezuje útok druhého týmu. Hráči jsou v normální pozici čtverce, ale hned po zahlášení těsně před podáním se všichni seběhnou blíž a utvoří mini čtverec.

Šíp

- tato pozice je výhodná, když útočící tým má v plánu provést taktiku falešný podávající. Tři hráči jsou proto před míčem a tvoří půlměsíc. Zbývající hráč vykryvá prostor za zády podávajícího.

Drak (diamant)

- je pozice podobná čtverci, ale k lepšímu pokrytí stran se čtverec změní na kosočtverec. Tato pozice nutí hráče, aby podal podání v úhlu 45 stupňů (LeBlanc, 2014).

2.5 Útočné taktiky

Mezi nejčastěji používané útočné taktiky patří:

Falešný podávající

- jeden hráč určí barvu a předstírá, že jde na podání. Druhý, předem domluvený hráč, se zvedne a podá na druhou stranu, než kam by podával první hráč.

Poslední u míče

- podává poslední hráč, který přibíhá k míči. Pravidlo platí vždy a žádný z hráčů nesmí zkusit být poslední u míče. Docházelo by ke zpomalování hry.

Dlouhá diagonála

- hráči po prvním kontaktu s míčem zahlásí barvu týmu, na který budou podávat a okamžitě po třetím kontaktu odbíjí míč do rohu na opačnou stranu hřiště.

Bumerang

- podání do stejného místa, ze kterého předtím útočící tým podával. Tato taktika způsobí rychlé zastavení a změnu ve směru odkud vybíhají protihráči.

Rychlá přihrávka

- pokud hráč chytí míč blízko nějakého pevného prvku nebo stěny, přihraje míč svému spoluhráči směrem ke středu hřiště a z tohoto místa tým provede odpal.

Běh

- jakmile hráč chytí míč blízko stěny, může se rychle přemístit sám nebo s pomocí spoluhráče směrem ke středu hřiště, kde získá svému týmu lepší pozici na odpal.

Ne dprostřed

- pokud družstvo zaútočí na střed hřiště, zajistí protihráči výhodu, kdy může útočit do všech úhlů. Proto se doporučuje podávat podél stěn.

Podání v úhlu 90 stupňů a finta tělem

- hráč se rozběhne a během podání musí udělat fintu tělem v jiném směru. V momentu odpalu se přemístí doleva nebo doprava a odpálí míč v úhlu 90 stupňů (LeBlanc, 2014).

2.6 Sportovní výkon

Podle Táborského et al. (2007, 21) je „sportovní výkon speciálním druhem jednání sportovce ve specifických podmínkách sportovní soutěže. Toto jednání je určeno dvěma množinami příčin:

- vnitřním stavem organismu sportovce, který lze označit jako předpoklady (také determinanty) výkonu,
- vnějším stavem prostředí, který označíme jako podmínky (také stimuly) výkonu“.

Podle Dovalila et al. (1982, 170) je sportovní výkon v užším slova smyslu průběh i výsledek činnosti v dané sportovní disciplíně, reprezentující sportovcovy aktuální možnosti.... Individuální sportovní výkony jsou dány především tělesnými

a duševními předpoklady jedince a jeho schopností účinně je uplatňovat v soutěžení se soupeři. Úroveň výkonu je tedy závislá jen na jedinci. Kolektivní sportovní výkon (např. výkon družstva) je sice také založen na výkonech jednotlivců, ale jeho výsledná úroveň je dána především kvalitou sociálních vztahů uvnitř kolektivu, tzn. jak dovedou jednotlivci podřídit svou individuální činnost potřebám celku.

Podle Dovalila et al. (1982, 171) se ve sportovním výkonu vždy odráží:

- Vrozené dispozice, mající povahu vloh, nadání či talentu, které jsou však latentní, skryté. Teprve aktivní pohybová činnost umožní jejich projev a odhalí i jejich míru.
- Vliv sociálního prostředí jedince, projevující se rozvinutím vrozených dispozic, je dán v podstatě podmínkami, v nichž se jedinec vyvíjí. Z nich rozhodující roli hrají prostorové a časové možnosti, které určují rozsah a kvalitu pohybové činnosti a tím i míru rozvoje vrozených dispozic.
- Vliv tréninkového procesu, představující dlouhodobě a cílevědomě působící soubor adaptačních podnětů rozčleněný do příslušných etap sportovního tréninku, jejichž obsah i stavba odpovídá věkovým zvláštnostem rozvoje organismu.

Dovalil et al. (1982, 171) uvádí, že „zvyšující se úroveň sportovního výkonu je podmíněna rozvojem a zdokonalováním dvou základních předpokladů: výkonnostní kapacity a připravenosti k výkonu.

Výkonnostní kapacitou se rozumí souhrn tělesných a duševních schopností jedince, podložených odpovídající úrovní fyziologických funkcí organismu, které jsou pro daný sportovní výkon nezbytné.“

„Druhým, neméně významným předpokladem je připravenost k výkonu. Svou povahou patří do oblasti psychických a označujeme jí soubor schopností podávat, popř. opakovat, max. sportovní výkon odpovídající možností výkonnostní kapacity v nejobtížnějších podmínkách soutěží...“ (Dovalil et al., 1982, 172).

2.7 Herní výkon

Podle Táborského et al. (2007, 22) herní výkon je sportovním výkonem svého druhu ve sportovních hrách. Je dán průběhem a výsledkem specifické sortovní činnosti v ději hry. Herní výkon je jednotou všech forem pohybu vyšších rozlišovacích úrovní: fyzikální (biomechanické), chemické (biochemické), biologické (antropomotorické, fyziologické), psychologické i sociální. Herní výkon chápeme jako realizovanou činnost hráče nebo skupiny hráčů v ději utkání, charakterizovanou mírou splnění herních úkolů. Podle potřeby lze tedy rozlišit „herní výkon jednotlivce“ (individuální) a „herní výkon družstva“ (týmový).

Pro výkon ve sportovních hrách jsou obecně charakteristické následující znaky: nestandardnost podmínek soutěže, velký počet pohybových dovedností, složité pohybové struktury, variabilita a tvůrčí kombinace jednání, heuristické taktické myšlení, anticipace záměrů soupeře, volba optimálního řešení měnících se herních situací a u týmových sportovních her také dělba úkolů v rámci družstva (Táborský et al., 2007, 22).

2.7.1 Individuální herní výkon

„Individuální herní výkon se rozvíjí a kultivuje jak v utkání, tak ve všech součástech tréninkového procesu.... Je charakterizovatelný vnějším pohybovým projevem a vnitřní odezvou, podmíněnou především uspokojováním bioenergetických nároků herní činnosti“ (Dobry a Semiginovský, 1988, 10).

Podle Velenského (2008, 11) „je zřejmé, že individuální herní výkon vede ve své procesuální orientaci především k herním činnostem jednotlivce...“

Dobry a Semiginovský (1988, 16) uvádí, že „ motorické provedení herních činností jednotlivce je jediným objektivně pozorovatelným výsledkem všech předcházejících a souběžně probíhajících psychických a fyziologických procesů a působících biomechanických principů a zákonů. Stává se konečným hodnotícím kritériem výkonu hráče“.

„K realizaci individuálního výkonu v utkání dochází vždy pod vlivem různých rušivých vlivů. Jsou výsledkem působení deformačních faktorů, které snižují až znehodnocují výkon hráče“ (Dobry a Semiginovský, 1988, 35).

2.7.2 Týmový herní výkon

Podle Táborského et al. (1979, 6) „herní výkon družstva je strukturovaný celek svých částí, tj. herních výkonů jednotlivých hráčů. Vztahy mezi částmi činí z výkonu družstva jev, který je od výkonu hráče odlišný nejen kvantitativně, ale též kvalitativně. Výkon družstva je podmíněn nejen kvantitou a kvalitou jednotlivých částí, ale rovněž kvantitou a kvalitou jejich vzájemných vztahů“.

„Herní výkon družstva je založen na herních výkonech jednotlivých hráčů. Není však prostým součtem individuálních výkonů, nýbrž je bohatší o jejich vzájemné vztahy. Je tím dokonalejší, čím účelněji jsou části vázány do společné struktury“ (Táborský, 1989, 2).

I podle Dobrého a Semiginovského (1988, 47) je týmový herní výkon založen na individuálních herních výkonech, které podléhají vzájemnému regulačnímu působení. Jednotlivci ovlivňují hru družstva a družstvo působí na jednotlivce, kteří následně ovlivňují své jednání. Herní činnosti jednotlivce, jimiž se hráči podílejí na týmovém výkonu, mají současně kooperační a kompetiční charakter.... Kooperace znamená společnou činnost, spolupráci všech hráčů jednoho družstva ve snaze dosáhnout společně cíle, tj. co nejlepšího výsledku. Kompetice znamená odolávat pokusům soupeřova družstva, bránit mu v dosažení cíle a současně prosazovat svoje cíle.

Dovalil et al. (1982, 170-171) doplňuje, že „pro kolektivní výkon je tedy velmi důležitá vnitřní struktura družstva, tj. systém pozic a rolí, které jednotlivci v kolektivu zaujímají. Pro celkový výkon kolektivu mají rozhodující vliv soudržnost, podíl jednotlivých členů kolektivu na činnosti a autorita kolektivních zájmů pro jednotlivce.“

Dovalil et al (1982) se také zmiňuje o důležitosti efektivit sportovní skupiny při kolektivních výkonech. Ta souvisí s mnohými aspekty, především s přístupem psychologickým a sociálně psychologickým a má několik znaků:

- Prvním znakem je psychologická, respektive psychofyziologická podobnost sportovců, kteří společně dosahují určitého výkonu. Není zaručeno, že efektivní skupinu vytvoří vždy nejlepší hráči.
- Druhým znakem je dobré sociálně psychologické klima s neformální atmosférou.
- Třetím znakem je přiměřená motivace dosáhnout skupinového cíle, který je přijat všemi hráči družstva. Ve velkých skupinách však klesá podíl účasti jednotlivých členů na dosažení skupinového cíle.
- Čtvrtým znakem je častá komunikace mezi členy družstva, kdy skupina naslouchá všem členům a přijímá jejich názory. Efektivita je také do velké míry ovlivněna velikostí skupiny.
- Pátým, mimořádně důležitým znakem je skladba meziosobních vazeb, které nejenže vytvářejí pro sportovce podmínky k zainteresovanosti, ale přinášejí hráči i uspokojení z účasti v takovém kolektivu. Přátelské vztahy, semknutost nebo podobnost osobního života přispívají ke zvýšení úspěchu ve sportu.

3 Cíle a úkoly

3.1 Hlavní cíl

Hlavním cílem bakalářské práce je porovnat herní výkon v kin-ballu v jednotlivých zápasech u družstev žáků, dorostenců a mužů tělocvičné jednoty Sokol Velké Bílovice.

3.2 Úkoly práce

- zorganizovat celkem tři utkání vybraných kategorií, vysvětlit hráčům pravidla hry a odehrát celkem pět period,
- zajistit videozáznamy z těchto utkání u družstev žáků, dorostenců a mužů,
- podle stanovených kritérií zaznamenat počet odpalů do tří časových rozmezí,
- zaměřit se na využití útočných taktik při podání,
- vypracovat analýzu dosažených výsledků u družstev jednotlivých kategorií,
- provést komparaci těchto výsledků u jednotlivých kategorií,
- provést komparaci výsledků mezi jednotlivými kategoriemi,

4 Metodika

4.1 Charakteristika souboru

Výzkumné šetření bylo provedeno v listopadu roku 2014 v tělocvičně základní školy ve Velkých Bílovicích. Toto místo využívá tělocvičná jednota Sokol Velké Bílovice zdarma jako vlastní tréninkové prostory především v zimním období. Jednota vlastní svůj venkovní sportovní areál s travnatým hřištěm, kde družstvo hraje kin-ball v letním období a může tak využít oficiální rozměry 20x20m. Sokol byl ve Velkých Bílovicích založen v roce 1910 a v současné době se stav členů pohybuje okolo jednoho sta. Většina členů patří do odboru všestrannosti, kam se řadí i kin-ball. Odbor sportu registruje oddíl florbalu a basketbalu.

Jako vedoucí oddílu basketbalu a trenér družstva žáků jsem provedl první výzkumné šetření v tréninkové jednotce basketbalového družstva žáků, které má celkem šestnáct členů ve věkovém rozmezí 11 – 14 let. S tímto družstvem hrají oblastní přebor žáků kategorie U15.

Hra s velkým kin-ballový mčím okamžitě žáky zaujala a po několika minutách vysvětlení základních pravidel a odehrání dvou zkušebních period jsem zaznamenal dalších pět period na videokameru jako výzkumný vzorek. Jednotlivé buňky – týmy jsem záměrně nechal samotnými hráči vytvořit podle jejich uvážení, i když nebyly stejně vyrovnané. Zároveň jsem si chtěl touto volbou potvrdit definice kin-ballu, který odmítá jakýkoliv individualismus, ale je založen na týmové spolupráci a také nemůže docházet k nedůstojným výsledkům.

Nejsložitější bylo odehrát utkání mezi družstvy dorostenců především z organizační stránky. Požádal jsem 12 probandů ve věku 16 – 17 let z basketbalového družstva mužů, florbalového družstva a především odboru všestrannosti. Hráči byli po motorické stránce na vyrovnanější úrovni, což se projevilo i ve výsledku šetření. Samotná hra plynula rychleji bez časových prodlev.

Poslední třetí výzkumný vzorek byl zaznamenán v rámci pravidelných pondělních tréninků kin-ballového družstva, které vzniklo v dubnu roku 2014 po

mém absolvování semináře tohoto netradičního sportu jako další volnočasová aktivita tělocvičné jednoty Sokol Velké Bílovice. Pro družstvo jsem zakoupil kin-ballový míč a další pomůcky. Hráče tvoří tři členové basketbalového družstva mužů, dva družstva florbalu a osm členů odboru všestrannosti ve věku od 18 až do 42 let. V utkání jsem záměrně sestavil tři velmi vyrovnané buňky.

Ve všech třech odehraných zápasech jsem působil v pozici rozhodčího a stanovil jsem si odehrát u všech kategorií pět period.

4.2 Výzkumná metoda

Pro výzkumné šetření byla použita metoda nepřímého pozorování a pořízení videozáznamu na osobní digitální videokameru značky SONY DCR-SR72E.

Při sledování videozáznamu jsem provedl rozbor jednotlivých period se zaměřením na časové porovnání měřeného od prvního dotyku a zpracování míče po odpal na další družstvo. K tomuto měření jsem zvolil tři časové rozmezí:

- od 0 do 4 vteřin,
- od 5 do 8 vteřin,
- od 9 do 10 vteřin.

Výsledky časů jsem zapisoval do tabulky na papír a po sečtení jsem přepsal počet odpalů v jednotlivých časových rozmezích do připravené tabulky vytvořené v souboru excel.

V kin-ballovém utkání není k dispozici zařízení na sledování a dodržení odbítí míče do deseti vteřin, jako například v basketbalu, kde je ukazatel 24 vteřin na útok. Rozhodčí se řídí podle vlastní intuice a dvojí zapískání znamená signál pro tým odbít míč do pěti vteřin. Několik útoků může tedy trvat i více než deset vteřin, pokud rozhodčí nezapíská časovou chybu. Tyto případy jsem zahrnul do časového rozmezí 9 – 10 vteřin.

5 Výsledky a diskuze

5.1 Analýza výsledků družstev žáků

Z důkladného rozboru nahraného materiálu jsem zjistil, že pro žáky je velice náročné skloubit všechny herní činnosti od chycení míče a jeho zpracování, zakleknutí, udržení stabilní pozice míče, zvolání a odbití na správné družstvo, které má nejvíce bodů. V tomto věku jsou také u probandů velké rozdíly v motorických schopnostech. Poslední hráč může odpálit míč po kontaktu s míčem od všech ostatních spoluhráčů, na které v některých případech čekal.

Z důvodů horší vzájemné spolupráce a výše uvedených se během pěti odehraných period ani jednomu družstvu nepodařilo odpálit míč na jiné do prvního časového rozmezí 0 – 4 vteřin (Tabulka 1).

Mezi 5 – 8 vteřinami se odbití podařilo již v osmnácti případech. Nejvíce ve třetí periodě, která však byla z celého utkání na počet odpalů nejpočetnější.

Poslední rozmezí 9 – 10 vteřin na odbití bylo u všech tří družstev nejčastější ve všech periodách v celkovém počtu 79 odpalů. Vysoký počet v tomto rozmezí můžeme vysvětlit dvěma možnými způsoby. Po prvním kontaktu s míčem družstvo nezvládne dostatečně rychle zpracovat míč do stabilní pozice a poslední hráč dlouze přemýšlí, na které družstvo a do jakého místa míč odpálí. Druhý důvod souvisí s nechycením míče v hřišti nebo porušením pravidel a následným zdlouhavým přípravám k opětovnému rozehrání.

Pouze v jednom případě ze všech odehraných period se podařilo černému družstvu překročit hranici alespoň deseti odpalů za periodu. Celkový počet u všech týmů dosáhl čísla 97 odpalů, což činí průměr 6,5 odbití na tým za periodu.

U družstev žáků jsem vyzkoušel variantu nevyrovnaných družstev, kdy hráči bílé barvy byly věkově mladší, postavou menší a naopak modrý tým složený z nejsilnějších hráčů. Z výsledků je patrné, že žádný tým v počtu odpalů nedominoval a v jednotlivých periodách se výsledky značně liší. Nejslabšímu bílému družstvu se dokonce podařilo ve čtvrté periodě zvítězit. Způsobem bodování kin-ballu také nedošlo ani v jedné odehrané části k výrazným rozdílům v konečném skóre a dramatická koncovka v každé periodě motivovala týmy hrát aktivně až do konce časového období.

Tabulka 1. Porovnání počtu odpalů u družstev žáků

Perioda	Barva týmu	Počet odpalů ve třech časových rozmezech ve vteřinách			Celkem odpalů u týmu za periodu
		0-4	5-8	9-10	
I.	modrá	0	1	6	7
	černá	0	1	3	4
	bílá	0	0	5	5
II.	modrá	0	3	5	8
	černá	0	1	4	5
	bílá	0	0	7	7
III.	modrá	0	1	2	3
	černá	0	4	8	12
	bílá	0	1	7	8
IV.	modrá	0	1	8	9
	černá	0	1	3	4
	bílá	0	0	4	4
V.	modrá	0	0	7	7
	černá	0	2	4	6
	bílá	0	2	6	8
Celkový počet odpalů u všech týmů		0	18	79	97

5.2 Analýza výsledků družstev dorostenců

I družstva dorostenců tato netradiční sportovní hra velmi zaujala a po půlhodinovém seznámení jsem provedl videozáznam pěti period.

Z dosažených výsledků vyplývá, že hra družstev dorostenců probíhala dynamičtěji než u žáků (Tabulka 2). Celkový počet odpalů u všech týmů vzrostl o 50 procent a průměr dosáhl na hodnotu 9,9 odbití na družstvo za periodu. Počet odpalů je u všech týmů v odehraných periodách velmi vyrovnaný.

V časovém rozmezí 0 – 4 vteřin se podařilo týmům odpálit míč v osmnácti případech. Nejčastěji v poslední periodě sedmkrát. Dalším tréninkem by se určitě i tato hodnota zvyšovala. Družstva již zvládla rychleji zpracovat míč a odpálit ho okamžitě do strategicky výhodných míst, kam se obrana přijímacího týmu nedokázala přemístit.

V druhém časovém rozmezí 5 – 8 vteřin odpálily týmy míč pětapadesátkrát. I tento údaj je podstatně vyšší než u žáků. Především zahrnuje situace, kdy týmy dokážou rychle míč zpracovat, ale přesunem na jiné místo v hřišti hledají lepší strategickou pozici k odbití (např. z rohu hřiště do středu).

Nejčastější počet odpalů v počtu sedmdesáti pěti jsem zaznamenal ve třetím časovém rozhraní 9 - 10 vteřin. Jedná se opět o situace rozehrání týmu po nechycení míče nebo o hledání vhodného prostoru, kam míč odbít. V tomto případě u družstev dorostenců se objevily i náznaky klamavých pohybů před odbitím míče.

Tabulka 2. Porovnání počtu odpalů u družstev dorostenců

Perioda	Barva týmu	Počet odpalů ve třech časových rozmezích ve vteřinách			Celkem odpalů u týmu za periodu
		0-4	5-8	9-10	
I.	modrá	1	6	4	11
	černá	2	5	3	10
	bílá	0	5	7	12
II.	modrá	0	5	4	9
	černá	1	6	5	12
	bílá	1	4	5	10
III.	modrá	2	1	5	8
	černá	1	3	4	8
	bílá	0	3	7	10
IV.	modrá	0	1	6	7
	černá	1	5	5	11
	bílá	2	3	5	10
V.	modrá	2	1	6	9
	černá	3	2	4	9
	bílá	2	5	5	12
Celkový počet odpalů u všech týmů		18	55	75	148

5.3 Analýza výsledků družstev mužů

Z dosažených výsledků jsem zjistil, že každé družstvo v odehraném utkání přesáhlo hranici deseti odbití za periodu s průměrem 13,6 odpalu. Celkový počet u všech týmů dosáhl hodnoty 204 odbití (Tabulka 3). Tento velký počet souvisí s vyspělejší taktikou týmů, které ve většině případů dodržovaly pravidlo dvou hráčů, kteří se soustřeďují na chytání míče a jeho zpracování a ostatní dva spoluhráči se střídají v odbití. V polovině hracího období se v pozicích vystřídají.

Nejnižší počet odpalů v počtu 43 se opět uskutečnil v prvním časovém rozmezí 0 – 4 vteřin. Avšak z celkového množství je to již 1/5 takto rozehraných situací. Týmy využily především útočné taktiky poslední u míče, dlouhá diagonála nebo bumerang, které předchází netaktickým odehráním míče od soupeře a vyžaduje velmi rychlé řešení dané situace.

V rozmezí 5 – 8 vteřin týmy odpálily míč v osmdesáti pěti případech, což je nejvíce ze všech tří časových rozhraní. Tento výsledek není překvapivý u družstev mužů, protože všichni hráči jsou z pohledu motorických schopností na vysoké úrovni a zvláště orientací v prostoru a vzájemnou komunikací převyšují družstva dorostenců a žáků. Týmy často používaly rychlou přihrávku nebo přesun míče ve dvojici na výhodnější strategické místo uprostřed hřiště nebo také taktiku falešný podávající.

Vysoký počet 76 odpalů jsem naměřil i ve třetím časovém rozmezí mezi 9 – 10 vteřinami. Z většiny případů se jedná opět o situace při rozehrání po nechyceném míči nebo po přestupku, například odbití míče mimo vymezené hřiště a také nedodržení pravidla o klesající trajektorii míče.

Tabulka 3. Porovnání počtu odpalů u družstev mužů

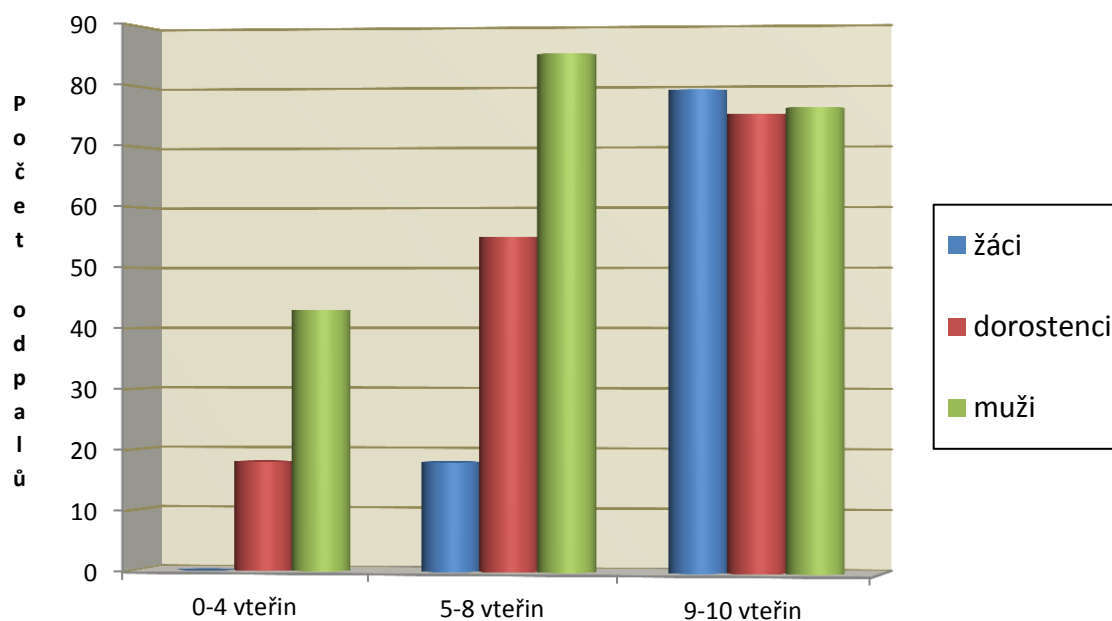
Perioda	Barva týmu	Počet odpalů ve třech časových rozmezích ve vteřinách			Celkem odpalů u týmu za periodu
		0-4	5-8	9-10	
I.	modrá	1	9	5	15
	černá	3	9	1	13
	bílá	1	6	9	16
II.	modrá	8	8	4	20
	černá	3	4	3	10
	bílá	0	2	7	9
III.	modrá	4	4	6	14
	černá	6	8	3	17
	bílá	2	2	8	12
IV.	modrá	2	9	4	15
	černá	4	6	3	13
	bílá	1	2	7	10
V.	modrá	3	7	6	16
	černá	2	6	4	12
	bílá	3	3	6	12
Celkový počet odpalů u všech týmů		43	85	76	204

5.4 Porovnání výsledků mezi kategoriemi

Při porovnání zjištěných výsledků mezi družstvy žáků, dorostenců a mužů jsem zjistil, že největší rozdíl v počtu odpalů je do čtyř vteřin od prvního dotyku míče po jeho odehrání a také v rozmezí 5 – 8 vteřin, kde však počet odpalů u jednotlivých kategorií značně narostl.

U třetího údaje 9 – 10 vteřin se jedná relativně o velmi vyrovnané výsledky počtu odbití u všech kategorií.

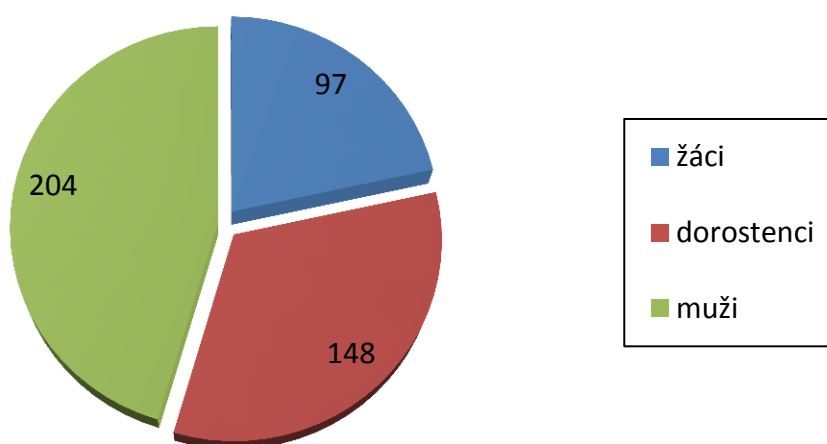
Výsledky jsou zaznamenány v grafu (obrázek 1).



Obrázek 1. Porovnání počtu odpalů u kategorií ve třech časových rozmezích.

5.5 Porovnání celkového počtu odpalů mezi kategoriemi

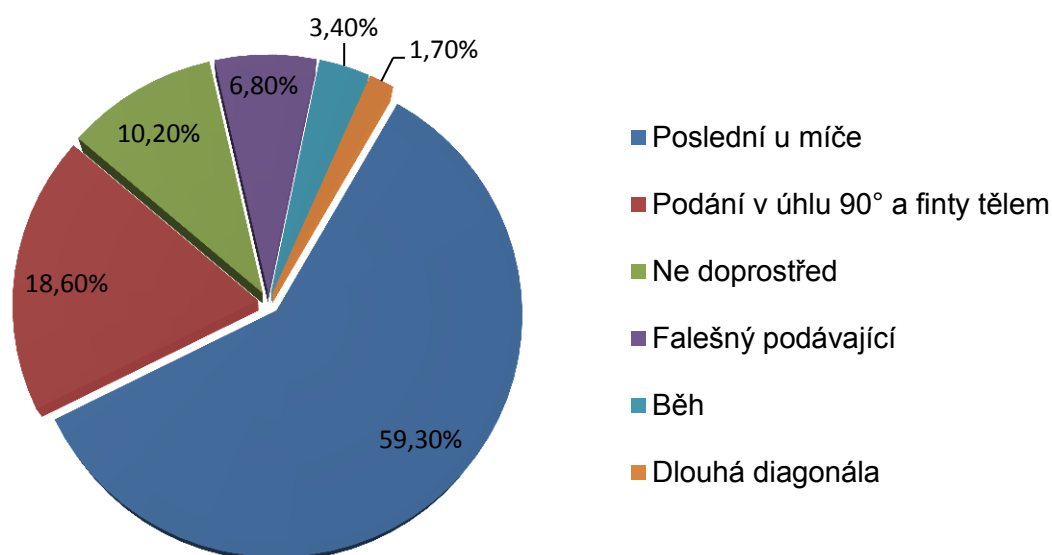
Z výzkumného šetření jsem zjistil, že nejnižší celkový počet odpalů za odehraných pět period v počtu 97 je u družstev žáků. U dorostenců již narostl celkový počet o 50% na 148 odpalů za odehraných pět period a nejvyšší hodnotu 204 rozehrání zaznamenala družstva mužů (obrázek 2).



Obrázek 2. Porovnání celkového počtu odpalů u jednotlivých kategorií.

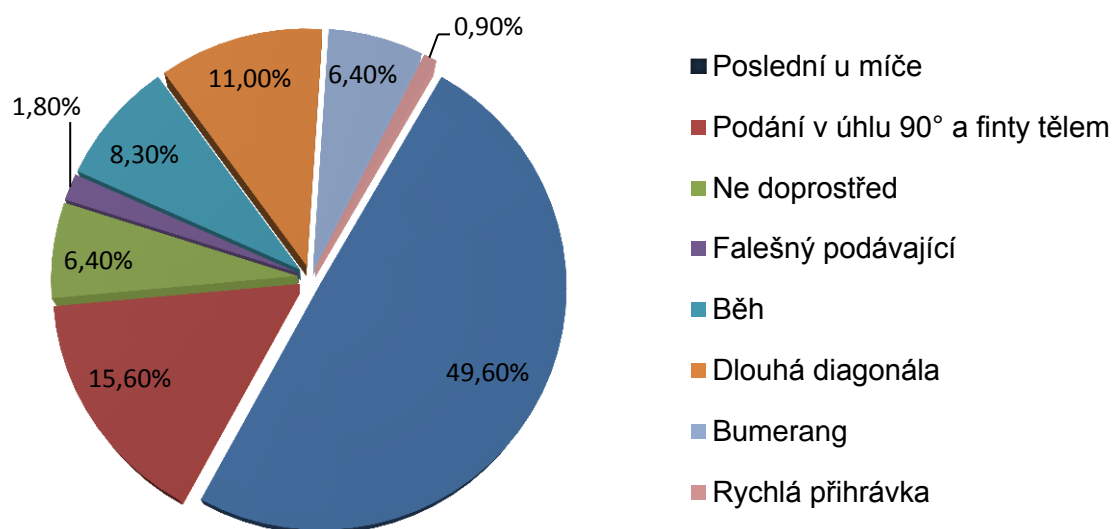
5.6 Využití taktických podání při rozehrání

Při rozboru útočných situací jsem zjistil, že nejčastějším taktickým podáním u družstev žáků je poslední u míče (59,3%). Druhým v pořadí je podání v úhlu 90 stupňů a finty tělem (18,6%) a třetím podání ne doprostřed (10,2%). Následují falešný podávající (6,8%), běh (3,4%) a dlouhá diagonála (1,7%). Výsledky jsou zaznamenány v grafu (obrázek 3).



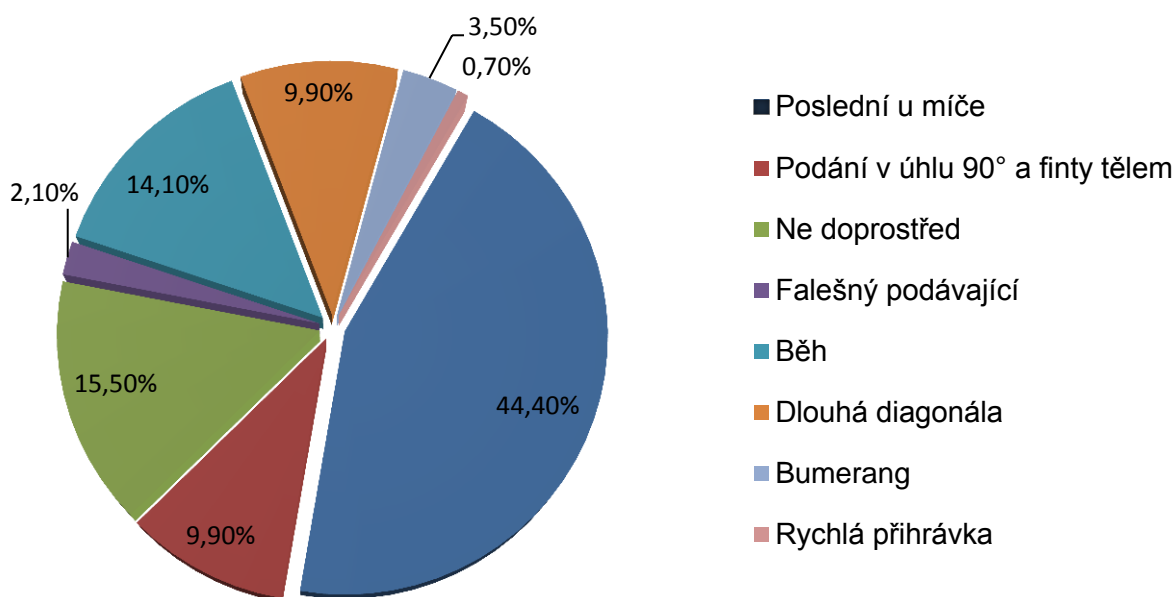
Obrázek 3. Taktická podání u družstev žáků.

Také u družstev dorostenců je nejčastěji využívaným způsobem taktického podání poslední u míče (49,6%). Druhým nejpočetnějším je podání v úhlu 90 stupňů a finty tělem (15,6%) a třetím v pořadí je dlouhá diagonála (11%). Pod desetiprocentní hranicí následují běh (8,3%), ne doprostřed a bumerang (6,4%), falešný podávající (1,8%) a rychlá přihrávka (0,9%). Výsledky jsou zaznamenány v grafu (obrázek 4).



Obrázek 4. Taktická podání u družstev dorostenců.

U družstev mužů je podobně jako u ostatních kategorií nejčastějším podáním poslední u míče (44,4%). Druhým je taktické ne dprostřed (15,5%) a třetím běh (14,1%). Následuje dlouhá diagonála a podání v úhlu 90 stupňů a finty tělem (9,9%), bumerang (3,5%), falešný podávající (2,1%) a rychlá přihrávka (0,7%). Výsledky jsou zaznamenány v grafu (obrázek 5).



Obrázek 5. Taktická podání u družstev mužů.

6 Závěry

U družstev žáků výrazně převažuje odbití míče v časovém rozmezí od devíti vteřin a více. Pouze v osmnácti případech mezi pěti až osmi vteřinami a do časového limitu čtyř vteřin se nepodařilo týmům žáků odpálit míč ani jedenkrát. Pro tuto věkovou kategorii je náročné spojit všechny herní činnosti začínající od správného taktického rozestavení v obranném čtverci, rychlém přesunu, zpracování míče, udržení stability míče v pozici pro odbití a především zvolání a odpálení míče na tým, který má nejvíce bodů. Tuto informaci zjistí z ručního ukazatele skóre, který je označen barvami jednotlivých týmů a stále musí podvědomě vnímat, který tým je ve vedení. U začínajících hráčů především v nižším věku je vhodné začít hrát pouze se dvěma týmy nebo dočasně odstranit některá pravidla a postupně je po osvojení hry přidávat.

Také u družstev dorostenců nejvíce míčů bylo odpáleno až po devíti vteřinách. Výrazně vzrostla také hodnota mezi pěti až osmi vteřinami a oproti družstvu žáků i rozehrání míče do čtyř vteřin. Z výsledku je patrné, že družstva dorostenců jsou již schopna hrát velmi rychlou hru a ovládají více způsobů odbití míče. Motorické schopnosti jsou na vyšší úrovni a spolupráce mezi hráči je podstatně lepší. Dramatická koncovka v každé periodě přinutila týmy hrát až do úplného závěru a v plném nasazení. V týmu se uplatnili i méně zdatní jedinci, protože kin-ball je založen především na spolupráci všech hráčů a oproti jiným kolektivním sportům znemožňuje hru na jednoho hráče.

Družstva mužů odehrála proti sobě pět vyrovnaných period, ve kterých se alespoň každý jedenkrát radoval z vítězství. Nejčastější počet odpalů oproti družstvům žáků a dorostenců proběhl mezi pěti až osmi vteřinami a také celkový počet odpalů značně předčil ostatní dvě kategorie. Jednu pětinu z nich družstva zvládla i v prvním časovém rozmezí do čtyř vteřin a většina znamenala body pro rozehrávající tým. Z pohledu taktických rozehrání míče byla družstva mužů nejvariabilnější. Je s podivem, kolik upřímné radosti a smíchu může hra s tímto velkým míčem přinést i do kolektivu dospělých.

Výzkumným šetřením se potvrdila také jedna z definicí hry, že kin-ball může začít hrát každý v jakémkoliv věku, sociální skupiny i fyzické odlišnosti. Hra podporuje a rozvíjí týmovou spolupráci a jednotlivec nepotřebuje ovládat téměř

žádné technické dovednosti. Nicméně každý hráč je v pohybu téměř tři čtvrtiny herního času.

Přestože je kin-ball relativně mladý sport, má ambice stát se sportem olympijským, protože myšlenka a smysl hry odpovídá původním olympijským ideálům porozumění, přátelství, solidarity a čestnosti.

7 Souhrn

Bakalářská práce se zabývá rozbořem útočné herní činnosti při odbití míče v kin-ballu u družstev žáků, dorostenců a mužů a následného porovnání mezi družstvy a jednotlivými kategoriemi. Cílem práce bylo porovnat herní výkon z pohledu časového rozehrání míče při využití různých útočných taktik. Výzkumného šetření se zúčastnili členové tělocvičné jednoty Sokol Velké Bílovice z oddílů všestrannosti, florbalu a basketbalu. Tři družstva v každé kategorii odehrála celkem pět period. K výslednému šetření byla použita metoda nepřímého, zprostředkovaného pozorování pořízením videozáznamu na videokameru.

Z dosažených výsledků jsem zjistil, že nejčastější počet odpalů je dosažen v časovém rozmezí 9-10 vteřin. Následuje druhé časové rozmezí 5-8 vteřin, kdy počet odpalů v tomto časovém úseku se úměrně zvyšuje u dorostu a mužů a totéž platí u časového rozmezí 0-4 vteřin. U všech tří kategorií je nejčastějším způsobem rozehrání poslední u míče. Družstva dorostu a mužů využívají v útočné fázi více taktických podání, protože dokážou lépe zhodnotit strategické postavení k rozehrání míče.

Věřím, že i přes vysokou pořizovací cenu míče najde kin-ball uplatnění ve sportovních klubech jako doplňkový sport, společích nebo i v hodinách tělesné výchovy. Velkou výhodou je skutečnost, že kin-ball může začít hrát téměř každý v jakémkoliv věku.

8 Summary

Bachelor thesis deals with the analysis of the offensive game activities when hits the ball in the kin-ball for cooperatives pupils, adolescents and men and the subsequent comparison between cooperatives and individual categories. The aim of the work was to compare the performance of the game from the perspective of a time ball in the use of various offensive tactics. The research investigation was attended by members of the vaulting of the unity of the Sokol Velké Bílovice from the sections of the versatility, florbball and basketball. Three teams in each category took place a total of five time periods. To finish the investigation method was applied indirect, brokered by the observation of the acquisition of video footage on the camcorder.

From the results obtained, I found that the most common number of hits is achieved within the timeframe of 9-10 seconds. Followed by a second time between 5-8 seconds, when the number of hits in this time period, the proportion increases for adolescents and men, and the same is true for the time range 0-4 seconds. For all three categories is the most common way down the last with the ball. Cooperatives and the men used in the assault phase of the more tactical submissions, because they can better evaluate a strategic position to the snap of the ball.

I believe that despite the high cost of the ball finds application in the kin-ball sport clubs as an additional sports, clubs, or in the hours of physical education. The big advantage is the fact that the kin-ball can start playing almost everyone at any age.

9 Referenční seznam

Dobry, L., & Semiginovský, B. (1988). *Sportovní hry výkon a trénink*. Praha: Olympia.

Dovalil, J. et al. (1982). *Malá encyklopedie sportovního tréninku*. Praha: Olympia.

Dovalil, J. et al. (2007). *Výkon a trénink ve sportu* (2nd ed.). Praha: Olympia.

Frömel, K. (2002). *Kompendium psaní a publikování v kinantropologii*. Olomouc: Univerzita Palackého.

Instruktažní manuál Kin-ball. (2012). Hradec Králové: Český svaz Kin-ballu.

LeBlanc, N. (2014). *Kin-ballový trénink*. Hradec Králové: Český svaz Kin-ballu.

Oficiální pravidla Kin-ball. (2012). Hradec Králové: Český svaz Kin-ballu.

Táborský, F. (1979). *Příspěvek k hodnocení herního výkonu*. Praha: Univerzita Karlova

Táborský, F. (1989). *Metoda kvantitativního hodnocení herního výkonu*. Praha: Olympia

Táborský, F. et al. (2007). *Základy teorie sportovních her*. Praha: Univerzita Karlova

Velenský, M. (2008). *Pojetí basketbalového učiva pro děti a mládež*. Praha: Karolinum

Internetový zdroj:

<http://www.kin-ball.cz>